

ELLE KENNEDY

Het Spel

Vertaald door Jeannet Dekker

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Hunter

Wat een kutfeest is dit.

Ik had beter thuis kunnen blijven, maar de laatste tijd lijkt ‘thuis’ nog het meeste op de set van de Kardashians. Mijn drie huisgenotes zorgen gegarandeerd voor een overdosis oestrogeen.

Oké, hier in het dispuutshuis van Theta Beta Nu verzuip je bijna in datzelfde hormoon, maar hier is het afkomstig van vrouwen tot wie ik me aangetrokken mag voelen. Mijn huisgenotes hebben allemaal een relatie, dus van hen moet ik afblijven.

Je moet ook van die vrouwen hier afblijven...

Klopt. Ik moet van iedereen afblijven, want ik heb er vrijwillig voor gekozen om niet aan seks te doen. Einde verhaal.

Dat roept alleen de volgende vraag op: als er in het bos een boom omvalt en je niemand op een feestje mag neuken, is het dan nog wel een feestje?

Ik klem mijn vingers rond het rode plastic bekertje dat mijn vriend en teamgenoot Matt Anderson net in mijn hand heeft gestopt. ‘Dank je,’ mompel ik. Ik neem een slok en trek een gezicht. Het bier smaakt waterig, maar misschien is dat juist goed. Een mooie reden om er niet meer dan eentje te drinken. We hoeven morgenochtend pas om tien uur op de schaats te staan, maar ik wil een paar uur eerder in de ijshal zijn om mijn slapshot te oefenen.

Na het rampzalige einde van het afgelopen seizoen heb ik gezworen om ijshockey voortaan op nummer een te zetten. Maandag begint het nieuwe semester, onze eerste wedstrijd is volgende week en ik ben supergemotiveerd. Het was mijn schuld dat Briar vorig jaar niet de finale van het nationale kampioenschap heeft

gehaald en dat gaat me dit seizoen niet gebeuren.

‘Wat vind je van haar?’ Matt knikt onopvallend naar een leuk meisje in een piepklein boxershort en een lichtroze hemdje. Ze heeft geen beha aan, dus je ziet haar tepels duidelijk zitten.

Het water loopt me in de mond.

Zeï ik al dat dit een pyjamaparty is? Ja, ja, ik heb bijna vijf maanden geen seks meer gehad en ik begin mijn derde studiejaar met een feestje waar alle vrouwen bijna in hun nakie lopen. Hé, ik heb nooit beweerd dat ik slim ben.

‘Lekker ding,’ zeg ik tegen Matt. ‘Probeer het eens.’

‘Wil ik wel, maar...’ Hij maakt een grommend geluid. ‘Ze staat naar jou te kijken.’

‘Nou, mijn winkel is gesloten,’ zeg ik schouderophalend. ‘Wat mij betreft mag je haar dat gaan vertellen.’ Ik geef hem een vriendschappelijke por tegen zijn arm. ‘Ik twijfel er niet aan dat ze jou als een geschikte troostprijs ziet.’

‘Rot toch op. Ik wil niemands tweede keus zijn. Als ze niet staat te popelen om met mij het bed in te duiken, dan zoek ik liever iemand die wel zin heeft.’

Dat vind ik zo leuk aan Matt: op het ijs bloedfanatiek, maar daarbuiten een heel geschikte gast. Ik doe al mijn hele leven aan ijshockey en ik heb genoeg teamgenoten gehad die zonder aarzelen de vriendin van een ander afpakten, of, erger nog, achter zijn rug om met haar gingen zitten vozen. Ik heb met jongens gespeeld die de ijshockeygroupies als wegwerpartikelen beschouwden en meisjes deelden als een doosje Tic Tacs. Jongens zonder een greintje fatsoen of enige mensenkennis.

Op Briar speel ik gelukkig met jongens die wel deugen. Oké, in elk team zitten wel een paar gigantische eikels, maar het merendeel van onze ploeg is in orde.

‘Lijkt me simpel,’ zeg ik. ‘Zie dat meisje met dat bruine haar op twee uur? Die is het in gedachten nu al met je aan het doen.’

Hij spert goedkeurend zijn bruine ogen open als zijn blik op een welgevormd meisje in een kort wit nachthemd valt. Er verschijnt een bloes op haar wangen als ze hem ziet kijken en ze steekt met

een verlegen lachje haar bekertje omhoog voor een toast zonder woorden.

Matt laat me zonder aarzelen in mijn eentje achter. Kan het hem niet kwalijk nemen.

De woonkamer staat vol met meisjes in lingerie en jongens in Hugh Hefner-pyjama's. Ik wist niet dat dit een themafeestje was, vandaar mijn korte broek en tanktop, maar dat kan me niet schelen. De meeste andere jongens om me heen zien er toch belachelijk uit.

'Vind je het leuk hier?' De muziek staat hard, maar niet zo hard dat ik het meisje niet kan verstaan. Het is die ene naar wie Matt daarnet stond te kijken.

'Ja, hoor. Lekker druk.' Ik haal mijn schouders op. 'De dj is niet slecht.'

Ze stapt dichterbij me toe. 'Ik ben Gina.'

'Hunter.'

'Ik weet wie jij bent.' Haar toon krijgt iets meelevends. 'Ik was bij die wedstrijd tegen Harvard, toen die lul je pols heeft gebroken. Dat iemand zoiets doet.'

Hij had er een goede reden voor. Ik had zijn vriendin geneukt.

Maar dat hou ik voor mezelf. En het was geen opzet. Ik had geen idee wie ze was toen ik met haar naar bed ging. Blijkbaar wist ze wel wie ik was en gebruikte ze me om haar vriendje een hak te zetten, maar dat had ik pas door toen hij boven op me dook tijdens de op één na belangrijkste wedstrijd van het seizoen, de wedstrijd waarin wordt bepaald wie er door mag naar de finale voor studententeams. Die eikel van Harvard tackelde me en daardoor brak ik mijn pols. Dat was niet zijn bedoeling, maar het gebeurde wel en daardoor was ik meteen uitgeschakeld. En onze aanvoerder Nate Rhodes ook, want die werd vanwege vechten van het ijs gestuurd terwijl hij me alleen maar wilde verdedigen.

Ik ruk me los uit het verleden. 'Het was een beroerde manier om het seizoen af te sluiten.'

Ze legt haar hand op mijn rechterbovenarm. Mijn armen zijn tegenwoordig gigantisch, al zeg ik het zelf. Als je geen seks hebt,

is hard trainen een goede manier om te voorkomen dat je stapelgestoord wordt.

‘Wat naar voor je,’ zegt Gina kirrend. Haar vingers gaan voorzichtig over mijn blote huid en ik voel hete speldenprikjes in mijn arm.

Ik kan nog net voorkomen dat ik hardop begin te kreunen. Jezus, ik ben zo geil dat ik al een halve erectie krijg als een vrouw mijn árm streelt.

Ik weet dat ik haar hand weg moet duwen, maar het is al zo’n tijd geleden dat iemand me niet-vriendschappelijk heeft aangeraakt. Mijn huisgenotes zitten voortdurend aan me, maar dat heeft niks seksueels. Brenna geeft me graag een plagende tik of knijpt me in mijn billen als we elkaar op de gang tegenkomen, maar dat doet ze niet omdat ze me zo graag wil. Ze is gewoon gemeen.

‘Zullen we een rustig plekje zoeken? Dan kunnen we even praten of zo,’ stelt Gina voor.

Ik loop lang genoeg op deze planeet rond om te weten wat ‘praten of zo’ in meisjestaal betekent.

1. Er zal niet veel gepraat worden.
2. Er wordt wel heel veel ‘of zo’ gedaan.

Gina had net zo goed een bordje met PAK ME! omhoog kunnen houden. Ze likt zelfs langs haar lippen terwijl ze het voorstelt.

Ik weet dat ik beter nee kan zeggen, maar het idee om nu naar huis te gaan en me op mijn kamer af te trekken terwijl mijn huisgenotes oude seizoenen van *The Hills* zitten te kijken is niet bepaald aantrekkelijk. Daarom zeg ik ‘Goed, hoor’ en loop ik achter Gina aan de kamer uit.

* * *

We eindigen in een kleinere kamer waar een bank, een paar boekenkasten en, tegen de verste muur onder het raam, een bureau staan. Het is hier opvallend leeg. De feestgoden hebben blijkbaar medelijden met mijn seksloze bestaan en gunnen ons die gevaarlijke privacy die ik moet zien te vermijden. Dat doe ik niet. Ik ga

op de bank zitten en laat me door Gina in mijn hals zoenen.

Haar satijnen hemdje wrijft langs mijn arm en het is bijna pornografisch, zo lekker als dat voelt. Tegenwoordig windt alles me op. Ik kreeg laatst een stijve toen ik een YouTube-reclame voor tupperware zag waarin een milf een banaan pelde. Die ze vervolgens in plakjes hakte en in een plastic doosje opborg, maar zelfs die gruwelijke symboliek kon niet voorkomen dat ik bij de bananenvrouw zat te rukken. Geef me nog een paar maanden, dan neuk ik de appeltaarten die mijn huisgenootje Rupi elke zondag bakt.

‘Wat ruik je lekker.’ Gina ademt diep in en dan weer uit en haar warme adem kietelt mijn hals. Ze drukt haar lippen opnieuw als een warm, vochtig brandmerk op mijn huid.

Ze voelt lekker, zo schrijlings op mijn schoot, met haar welgevormde dijen aan weerszijden van mijn benen en die warme, door satijn bedekte rondingen tegen me aan. En ik moet hiermee ophouden.

Ik heb mezelf iets beloofd, en het team ook, hoewel ze me geen van allen hebben gevraagd om aan seksuele onthouding te doen en ze het allemaal een gestoord idee vinden. Matt beweert dat het voor ons spel geen zak uit gaat maken of ik wel of niet seks heb, maar ik denk van wel, en het is voor mij een principekwestie. De jongens hebben me tot aanvoerder gekozen. Dat is een hele verantwoordelijkheid, die moet ik serieus nemen, en ik weet uit ervaring dat vrouwen me behoorlijk kunnen afleiden. Door al dat geneuk heb ik vorig jaar mijn pols gebroken. Ik zit niet bepaald op een herhaling te wachten.

‘Gina, ik –’

Ze smoort mijn zin door haar lippen op de mijne te drukken en dan zitten we te zoenen en begint mijn hoofd te tolleren. Ze smaakt naar bier en kauwgom. En haar haar, dat als een dik gordijn van rode krullen over haar schouder valt, ruikt naar appels. Mmm, ik wil haar opeten.

Onze tongen doen een dansje en de zoen wordt heftiger, heter. Mijn hoofd tolt nog steeds en diep in me strijdt de geilheid tegen

de ontevredenheid. Ik kan niet langer helder denken. Ik ben zo hard dat het pijn doet en Gina maakt het nog erger door tegen mijn kruis aan te rijden.

‘Ik heb zo’n zin in je.’ Haar lippen kleven weer aan mijn hals, en dan, o fuck, laat ze haar hand tussen ons in glijden. Ze legt die rond mijn pik, over mijn korte broek heen, en ik kan wel janken van genot. Het is al zo’n tijd geleden dat een andere hand dan de mijne mijn lul heeft aangeraakt. Het zou verboden moeten worden, zo lekker als dit voelt.

‘Gina, nee,’ zeg ik kreunend, en ik heb al mijn wilskracht nodig om haar hand weg te duwen. Mijn pik protesteert door wat voorvocht in mijn boxershorts te lekken.

Haar wangen zijn rood aangelopen. Haar blik is glazig. ‘Waarom niet?’

‘Ik... ik neem een tijdje een pauze.’

‘Wat voor pauze?’

‘Een sekspauze.’

‘Wat houdt dat in?’

‘Ik doe er niet aan.’

‘Waar doe je niet aan?’ Zo te zien kan haar verbazing zich meten met mijn ellende.

‘Aan seks,’ leg ik somber uit. ‘Ik doe een tijdje niet aan seks.’

Haar wenkbrauwen botsen zo’n beetje tegen elkaar. ‘Maar... waarom niet?’

‘Dat is een lang verhaal.’ Ik val even stil. ‘Of nee, dat is het niet. Ik wil me dit jaar op ijshockey concentreren en seks leidt te veel af. Dat is het wel zo’n beetje.’

Ze zegt een tijdje niets. Dan raakt ze mijn wang aan en strijkt ze met haar duim over de stoppels op mijn kaak. Ze likt haar lippen en ik kom bijna klaar.

‘Je hoeft niet bang te zijn dat ik uit ben op meer dan één nachtje. Mijn studielast voor dit semester is gigantisch, ik heb geen tijd voor een relatie.’

‘Daar gaat het niet om,’ probeer ik uit te leggen. ‘Het probleem is seks in het algemeen. Als ik eenmaal begin te seksen, dan kan

ik niet meer ophouden. Dan raak ik erdoor afgeleid en –’

Ze valt me in de rede. ‘Oké, dan neuken we niet. Ik kan je ook pijpen.’

Ik stik bijna in mijn eigen tong. ‘Gina...’

‘Jij hoeft niks te doen, ik kan mezelf ondertussen vingeren. Ik word altijd heel geil van pijpen.’

Dit is een marteling.

Een regelrechte marteling.

Echt waar, als het leger ideeën wil opdoen over hoe je iemand aan het praten krijgt? Neem een student die een tijdje niet meer heeft geneukt en zet een lekker wijf op zijn schoot die zegt dat ze alleen maar seks wil, zonder verplichtingen, en die aanbiedt om hem te pijpen omdat ze dat zo geil vindt.

‘Het spijt me,’ weet ik met krakende stem uit te brengen. Dan slaag ik erin om iets nog veel moeilijkers te doen: ik duw haar van mijn schoot en sta op. ‘Ik ben niet echt... in de stemming hiervoor.’

Ze blijft zitten, legt haar hoofd in haar nek en kijkt me aan. De blik in haar ogen is een mengeling van ongeloof en... Volgens mij zie ik daar medelijden. Godskolere, nu word ik getraakteerd op médelijden omdat ik niet aan seks doe.

‘Het spijt me,’ zeg ik nogmaals. ‘En voor de duidelijkheid: je bent het knapste meisje hier en mijn besluit heeft niks met jou te maken. Ik heb me dit in april voorgenomen en ik wil me eraan houden.’

Gina bijt in haar onderlip en dan zie ik opeens tot mijn grote verbazing iets van bewondering in haar blik. ‘Eerlijk gezegd ben ik best wel onder de indruk,’ zegt ze. ‘Er zijn niet veel jongens die dat volhouden als ze mij zien.’

‘Er zijn niet veel jongens die zo achterlijk zijn als ik.’

Ze staat lachend op. ‘Nou, dan zie ik je wel weer, Hunter. Ik zou graag willen zeggen dat ik op je wacht, maar ik heb ook mijn behoeften. Die blijkbaar niet overeenkomen met die van jou.’

Lachend slentert ze de kamer uit. Ik zie die sexy kont van haar bij elke stap heen en weer wiegen.

Ik haal allebei mijn handen door mijn haar en uit dan achter dezelfde handen een zwakke kreun. Geen idee of ik nu trots op mezelf moet zijn of mezelf een dreun moet verkopen omdat ik voor zoiets achterlijks heb gekozen.

Ik kan wel eerlijk zeggen dat het me helpt om me op mijn sport te concentreren. Al die seksuele frustratie gooi ik er nu uit op het ijs. Ik ben sterker en sneller dan tijdens het vorige seizoen en elk schot op doel heeft bijna iets wanhopigs. En de puck gaat erin, bijna als een eerbetoon aan mijn arme pik. Om me eraan te herinneren dat zijn offer bewondering verdient.

Het is maar tot het einde van het seizoen, zeg ik tegen mezelf. Nog zeven maanden, dan heb ik een jaar niet geneukt, en daarna ga ik mezelf belonen met een zomer vol seks. Een sekszomer.

Een vunzige, decadente, eindeloze sekszomer...

Verdomme, ik ben mijn eigen hand zo zat. Al moet ik toegeven dat ik het mezelf niet bepaald gemakkelijk maak door idiote dingen te doen als met knappe studentes zoenen.

Voor het eerst in heel lange tijd kijk ik uit naar het begin van de colleges. Hopelijk word ik dit semester met zoveel werk opgezaald dat ik erin omkom. Huiswerk, extra uren op het ijs, trainen, wedstrijden: dat is het enige waarop ik me mag concentreren. En zeker geen feestjes als dit meer.

De verleiding uit de weg gaan, dat is de enige manier waarop ik mijn hoofd bij mijn sport en mijn lul in mijn broek kan houden.

2

Demi

‘Doe ’m op slot,’ beveel ik mijn vriendje Nico als hij de deur van mijn slaapkamer achter ons dichttrekt. Mijn dispuut heeft vanavond weliswaar een feestje, maar dat betekent niet dat iedereen zomaar mijn kamer binnen mag vallen. Tijdens onze vorige party was ik vergeten om mijn deur op slot te doen, en toen ik een tijdje later naar boven liep om een trui te pakken belandde ik midden in een trioetje. Een van de twee jongens had zelfs het gore lef om Fernando, mijn knuffelpanda met één oog, als een kussen onder de kont van dat meisje te schuiven. Je weet wel, om die dubbele penetratie te vergemakkelijken waaraan ze elk moment konden beginnen.

Dat nooit meer, Fernando, beloof ik mijn jeugdviend in gedachten. Ik zet hem op het nachtkastje om ruimte te maken voor mijn huidige vriend.

Nico laat zich achterover op mijn bed vallen, legt een arm op zijn gezicht en slaakt een vermoeide zucht. Omdat hij moest werken heeft hij het grootste deel van het feest gemist, maar ik kan het wel waarderen dat hij na zijn werk bij me langskomt en niet meteen naar zijn eenkamerflatje rijdt. Dat huurt hij in Hastings, op een minuut of tien rijden van de campus van Briar, dus zo ver is het niet, maar ik weet dat het gemakkelijker voor hem zou zijn om meteen thuis te gaan pitten.

‘Moe?’ vraag ik met een meelevend geluidje.

‘Doodop,’ klinkt zijn gesmoorde antwoord. Hij houdt zijn onderarm voor zijn ogen en daardoor heb ik de gelegenheid om hem te bekijken zonder dat hij me ermee plaagt.

Nico heeft het lange, slanke lijf van een basketballer. Op de middelbare school was hij pointguard, maar hij wist geen sportbeurs te bemachtigen en is nooit goed genoeg geweest voor een carrière als beroeps. Volgens mij vindt hij dat niet zo erg. Hij vond het leuk om met zijn vrienden op school te basketballen, maar zijn hart ligt bij auto's. Tegenwoordig sport hij niet meer, maar hij is nog altijd uitstekend in vorm. Hij heeft een baantje bij een verhuisbedrijf en al dat sjouwen met dozen en meubels is één grote work-out.

'Arme schat,' mompelt ik. 'Laat mij maar voor je zorgen.'

Glimlachend begin ik bij zijn voeten en vanaf daar ga ik omhoog. Ik doe zijn gympen uit, trek zijn riem uit de lussen en trek zijn broek langs zijn benen naar beneden. Hij komt overeind zodat ik zijn hoody uit kan trekken en ploft dan weer neer. Nu ligt hij er met ontbloot bovenlijf bij, met alleen zijn boxersshort en sokken nog aan, en hij houdt weer zijn arm voor zijn ogen om ze tegen het licht te beschermen.

Ik krijg medelijden met hem en doe de grote lamp uit. Daarna doe ik de lamp op mijn nachtkastje aan, die een veel zwakker schijnsel verspreidt. Ik kruip naast hem, nog steeds in het zwarte zijden nachthemdje dat ik voor het feestje heb aangetrokken.

'Demi,' mompelt hij als ik zijn hals begin te zoenen.

'Mmm?'

'Hier ben ik veel te moe voor.'

Mijn mond dwaalt over zijn hoekige kaak. Zijn stoppels schuren langs mijn lippen. Ik kom bij zijn mond aan en geef hem een zachte zoen. Hij zoent me terug, maar dat is slechts een vluchtige streling. Dan laat hij opnieuw een vermoeide kreun horen.

'Schat, ik meen het, ik heb echt geen fut. Ik heb veertien uur achter elkaar gewerkt.'

'Dan doe ik het werk wel,' fluister ik, maar ik bespeur geen enkel teken van leven als ik mijn hand op zijn kruis leg. Het is daar een slappe hap.

'Een andere keer, *mami*,' zegt hij slaperig. 'Waarom ga je niet naar dat enge programma van je kijken?'

Ik onderdruk mijn teleurstelling. We hebben het al meer dan een week niet meer gedaan. Nico werkt in het weekend en een paar avonden door de week, maar hij heeft morgen vrij en dit is een van de weinige zaterdagen waarop we laat kunnen opblijven om nog wat te flikflooien.

Sinds hij op het bed is gaan liggen heeft hij echter niet meer bewogen.

‘Oké dan,’ geef ik toe. Ik rol op mijn andere zij om mijn laptop te kunnen pakken. ‘De nieuwste aflevering is “Moordende kinderen”, maar heb je die daarvoor al gezien? Dat was “Moordende clowns”...’

Nico ligt zachtjes te snurken.

Geweldig. Het is nog niet eens tien uur op zaterdagavond en beneden wordt woest gefeest, maar mijn knappe vriend ligt in mijn bed te slapen en ik sta op het punt om naar een programma over moordenaars te kijken. In mijn eentje.

Het echte studentenleven. Jippie.

Om het allemaal nog erger te maken is dit het laatste stressvrije weekend dat we de komende tijd hebben. Maandag begint het herfstsemester en mijn rooster is dit jaar krankzinnig. Ik doe de voorbereidende opleiding voor geneeskunde en moet tijdens mijn laatste twee jaar aan Briar de hoogste cijfers halen als ik hierna verder wil studeren aan een goede uni. Dit jaar heb ik dus veel minder tijd voor Nico.

Ik werp een snelle blik op de snurkende bult naast me. Ons aankomende gebrek aan tijd samen lijkt hem niet te deren. Maar misschien heeft hij daar wel reden toe. We zijn al sinds ons veertiende samen. Onze relatie heeft door de jaren heen de nodige ups en downs gekend, maar we hebben elke hindernis overwonnen en over deze komen we zeker ook heen.

Ik kruip onder de dekens, wat best een prestatie is omdat Nico met zijn zware lijf op de andere helft van het beddengoed ligt. Met mijn laptop op mijn schoot zoek ik naar de nieuwste aflevering van mijn favoriete programma. Helaas kan ik niet in alle eerlijkheid zeggen dat ik vanwege de psychologische invalshoek naar

deze show kijk. Ik ben er zo gek op omdat het volslagen gestoord is.

Er klinkt dreigende muziek, gevolgd door de vertrouwde en plechtige Britse stem van de presentator die me vertelt dat me zestig heerlijke minuten vol moordzuchtige kinderen te wachten staan.

* * *

De rest van het weekend vliegt voorbij. Op maandagmorgen is het tijd voor mijn eerste college als derdejaars en dat is het vak waar ik het meeste naar uitkijk, psychopathologie. Wat het nog beter maakt, is dat twee van mijn beste vrienden dit vak ook volgen. Ze staan voor de stenen trap van het met klimop begroeide gebouw op me te wachten.

‘Jezus, wat zie jij er lekker uit!’ Pax Ling slaat zijn armen om me heen, geeft me een smakkende kus op mijn wang en steekt dan zijn hand uit om me in mijn kont te knijpen. Ik draag een korte jeans en een gestreept topje zonder mouwen, want het is smoorheet vandaag. Al hoor je mij niet klagen dat het in september nog zomers is. Hier met die warmte.

‘Kijk die benen in dat broekje,’ zegt Pax goedkeurend.

Naast hem staat TJ Bukowski met zijn ogen te rollen. Toen ik die twee aan elkaar voorstelde, moest TJ eerst niet veel hebben van Pax’ uitbundige manier van doen, maar hij is aan hem gewend geraakt en nu hebben ze een haat-liefderelatie waar ik dubbel om lig.

‘Je ziet er zelf ook goed uit,’ zeg ik tegen Pax. ‘Mooi shirt.’

Hij zet de kraag van zijn lichtgroene polo omhoog. ‘Gucci, bitches. Mijn zus en ik zijn dit weekend in Boston gaan winkelen en hebben iets te veel uitgegeven. Maar deze is het wel waard, hè?’ Hij draait snel een rondje om zijn nieuwe shirt te showen.

‘Zeker weten,’ beaam ik.

TJ trekt de hengsels van zijn rugzak recht. ‘Kom, we gaan naar binnen, anders komen we te laat voor ons eerste college. Ik heb gehoord dat Andrews nogal streng is.’

Ik lach. ‘Maak je niet druk, we hebben nog een kwartier.’

‘Heb je nu net tegen Thomas Joseph gezegd dat hij zich niet druk moet maken?’ zegt Pax. ‘Hij kan niet anders.’

Dat is waar. TJ is een echte zenuwpees.

TJ kijkt ons kwaad aan. Hij vindt het niet leuk als je hem in de zeik neemt, zeker niet als je de spot drijft met zijn nervositeit, en daarom pak ik zijn hand en knijp ik er even hartelijk in. ‘Niet mokken, schat. Ik vind het juist leuk dat je zo’n piekeraar bent. En dankzij jou kom ik nooit te laat.’

Met een aarzelend lachje knijpt hij terug. TJ en ik hebben elkaar als eerstejaars leren kennen, toen we in dezelfde studentenflat woonden. Mijn kamergenoot was niet te harden en de kamer van TJ werd een veilige haven voor me. Hij is niet altijd even gemakkelijk, maar hij is vanaf het begin een goede vriend voor me geweest.

‘WAAAAAAAAAACHT!’ schalt een luide vrouwenstem door de frisse morgenlucht. Ik kijk om en zie dat er een meisje, klein van stuk, over het met bomen omzoomde pad aan komt rennen. Ze draagt een knielange zwarte jurk met grote witte knopen op de voorkant en steekt haar ene arm omhoog, zwaaiend met iets wat nog het meeste op zo’n plastic bakje voor eten lijkt.

Een lange jongen met donker haar blijft vlak voor de trap staan. Hij draagt weliswaar een ruimvallende grijze hoody met het logo van Briar U, maar je kunt duidelijk zien dat hij een prima lijf heeft. Er verschijnt een frons op zijn knappe gezicht als hij doorheeft dat hij degene is die achterna wordt gezeten.

Het meisje komt slippend voor hem tot stilstand. Ik hoor niet wat hij tegen haar zegt, maar haar antwoord is luid en duidelijk. Volgens mij heb ik nog nooit zo’n harde stem gehoord.

‘Ik heb lunch voor je gemaakt!’ Ze steekt hem met een brede lach het bakje toe, als ware het de heilige graal, maar zijn lichaamstaal drukt ergernis uit, alsof ze hem net een zak hondenpoep heeft overhandigd.

Dit meen je niet. Zijn vriendin maakt zijn eten voor hem klaar en hij bedankt haar niet eens? Wat een hufter.

‘Ik heb zo de pest aan die gast,’ mompelt TJ.

‘Ken je hem?’ Ik trek een nadenkend gezicht. TJ gaat niet vaak met sportieve types om, maar uit de brede schouders van die jongen blijkt duidelijk dat hij een sporter is.

‘Dat is Hunter Davenport,’ zegt Pax op een toon die ik meteen herken. Vertaling: OMG, wat wil ik die jongen graag aflebben.

En ja, hoor, hij heeft zo’n dromerige blik in zijn ogen. ‘Wie is Hunter Davenport?’ vraag ik.

‘Hij zit in het ijshockeyteam.’

Zie je wel, een sporter. Die schouders, man. ‘Nooit van gehoord,’ zeg ik schouderophalend.

‘Je mist niks. De zoveelste rijke eikel die goed is in sport,’ zegt TJ.

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Wat heb jij tegen hem?’ TJ zeikt normaal gesproken geen sportende studenten af. Of eigenlijk niemand, afgezien van af en toe een plagende opmerking tegen Pax.

‘Niks. Het is gewoon een ransap. Ik heb hem vorig jaar in de bieb betrappt toen hij een of andere slet stond te palen. Allebei met bijna al hun kleren nog aan, hij met zijn broek op zijn enkels. Ze deden het tegen de muur van een van de studiekamers.’ TJ schudt vol walging zijn hoofd.

Ik voel ook walging, maar dan vanwege de manier waarop mijn vriend het gezelschap van deze Davenport beschrijft. ‘Wil je dat woord niet gebruiken?’ zeg ik streng. ‘Je weet dat ik een hekel heb aan slutshamen.’

TJ maakt meteen duidelijk dat het hem spijt. ‘Sorry, dat was niet cool van me. En eigenlijk was Davenport in die situatie de slet.’

‘Waarom moet er überhaupt iemand een slet zijn?’

‘Ik wil zijn slet zijn,’ zegt Pax afwezig. Hij houdt zijn blik al de hele tijd gericht op de ijshockeyer met het donkere haar, die nog steeds met zijn vriendin staat te kibbelen.

Het meisje blijft het bakje maar in zijn hand duwen en hij geeft het telkens terug. Volgens mij probeert hij duidelijk te maken dat hij geen tijd heeft om te eten, want zij schreeuwt terug: ‘Er is altijd tijd om te eten, Hunter! Maar je bekijkt het maar. Ga maar honger lijden. Sorry hoor, dat ik je te eten wil geven!’

Lachend leg ik mijn handen als een kommetje rond mijn mond.

‘Doe niet zo lullig en pak dat bakje aan!’ roep ik.

Davenport draait met een ruk zijn hoofd mijn kant op en fronsht verontwaardigd.

Het meisje kijkt me daarentegen stralend aan. ‘Dánk je!’ Ze duwt het bakje nogmaals in zijn hand en gaat er dan vandoor. Haar hakjes roffelen als tapdancsschoenen over de kinderkopjes waarmee het grootste deel van de historische campus is geplaveid.

De jongen beent met een kwaad gezicht naar ons toe. ‘Je hebt geen idee wat je net hebt aangericht,’ bijt hij me toe. Zijn stem is dieper dan ik verwacht, met een aangenaam schor randje. Hij houdt het bakje omhoog. ‘Nu hebben we een precedent. Nu gaat ze verdomme een heel semester lang lunch voor me maken.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Wauw, wat een misdaad, zeg, dat ze je iets te eten wil geven.’

Hij slaakt een zucht en wil weglopen, maar dan blijft hij staan. ‘O, hoi. Hoe gaat het, man?’ zegt hij tegen Pax.

De mond van mijn vriend valt zo ver open dat zijn onderkaak bijna zijn witte tennisschoenen raakt. Die zien er ook nieuw uit, dus ik vermoed dat het shirt niet de enige buit uit Boston is.

‘Hoi,’ flapt Pax eruit, duidelijk geschokt dat hij is aangesproken.

‘Je zat vorig jaar bij mij met alternatieve media. Jax, toch?’

‘Ja,’ zegt Pax ademloos.

‘Cool. Nou, tot straks.’ Davenport klopt Pax op zijn schouder en kuiert dan de trap op naar de ingang van het gebouw.

Ik kijk heel nadrukkelijk naar mijn vriend, maar die heeft het te druk met naar Davenports achterste staren.

‘Hé, Jax,’ zeg ik spottend. ‘Aarde aan Jax.’

TJ grinnikt.

Pax ontwaakt uit zijn trance en kijkt me schaapachtig aan. ‘Hij weet verdomme nog wie ik ben, Demi. Ik ga hem echt niet verbeteren als hij nog weet wie ik ben.’

‘Dat weet hij niet, hij denkt dat je Jax bent!’

‘Dat ben ik. Jax. Van nu af aan ga ik als Jax door het leven. Hunter Davenport heeft gesproken.’

Ik onderdruk een zucht en kijk naar TJ. ‘Waarom zijn we ook alweer vrienden met hem?’

‘Geen idee,’ antwoordt hij met een lach. ‘Kom, Jax, dan begeleiden we deze dame naar college.’

Ik loop arm in arm met beide jongens de collegezaal in. De meeste van mijn vrienden zijn jongens en daar heeft mijn vriend mee leren leven. Op de middelbare school was hij er niet zo blij mee, maar Nico is nooit zo’n vriend geweest die de baas wil spelen, en volgens mij vindt hij het stiekem best leuk dat ik zo goed met zijn vrienden kan opschieten.

Begrijp me niet verkeerd, ik heb ook vriendinnen. Mijn dispuutsgenootjes. Pippa en Corinne, met wie ik vanavond wat ga eten. Maar om de een of andere reden heb ik meer jongens- dan meisjesvrienden.

Binnen in de grote zaal vinden de jongens en ik in een rij in het midden drie plaatsen naast elkaar. Ik zie Hunter Davenport over zijn telefoon gebogen aan het uiteinde van de rij voor ons zitten.

‘God, hij is perfect.’ Pax kreunt. ‘Je hebt geen idee hoe vaak ik erover fantaseer dat ik hem kan overhalen om voor mijn team te spelen.’

Ik geef mijn vriend een klopje op zijn arm. ‘Wie weet lukt je dat op een dag. Ik heb alle vertrouwen in je.’

De zaal stroomt langzaam vol en het geklets verstomt zodra om precies negen uur de docente naar binnen loopt. Mevrouw Andrews is een lange, slanke vrouw met kort haar en een stel slimme bruine ogen achter een bril met een vierkant zwart montuur. Na een hartelijke begroeting vertelt ze iets meer over zichzelf, haar academische werk en de onderwerpen die we dit jaar gaan behandelen.

Ik heb hier zo’n zin in. Mijn vader is chirurg en mijn moeder heeft vroeger als verpleegkundige op de kinderafdeling gewerkt, dus het is niet vreemd dat ik belangstelling heb voor medische zaken. Ik vermoed dat ik erfelijk belast ben. Maar ik heb nooit chirurg of verpleegkundige willen worden. Al vanaf jonge leeftijd ben ik geboeid door onze geest en dan vooral door persoonlijk-

heidsstoornissen. Door de vraag hoe bepaalde destructieve gedachtepatronen de relatie van de mens met de buitenwereld kunnen beïnvloeden.

Mevrouw Andrews somt de onderwerpen op die we gaan behandelen. ‘We kijken naar de geschiedenis van de psychopathologie en naar de huidige stand van zaken in dit vak. Klinische diagnoses spelen een grote rol in de opdrachten die jullie van me krijgen, want ik ben een groot voorstander van leren in de praktijk. Dat betekent dat ik niet alleen maar voor deze zaal ga staan om mijn kennis te spuien over onder andere stressstoornissen, stemmingsstoornissen en seksuele stoornissen.’

Ik leun naar voren, nu al geboeid. Ik mag haar nuchtere toon wel. Ze laat haar blik door de zaal gaan en probeert iedereen recht aan te kijken. Dat is weer eens iets anders. Ik ken genoeg docenten die eentonig een verhaaltje van hun laptop voorlezen en niet eens lijken te merken dat ze in een collegezaal staan.

Ze zegt dat we samenvattingen moeten maken van de gevallen die ze tijdens college bespreekt en dat we een paar multiplechoicetoetsen kunnen verwachten. ‘De data daarvan staan in de syllabus die jullie per e-mail hebben ontvangen. Voor het onderzoeksproject moeten jullie gedurende langere tijd samenwerken met een medestudent. Vlak voor de vakantie moet de definitieve paper over jullie onderzoek naar een geval uit de praktijk worden ingeleverd. En het leuke is...’

Ik zie dat een paar aanwezigen elkaar verontrust aankijken. Het is doorgaans geen goed teken als docenten woorden als ‘het leuke is’ gebruiken, maar ik maak me geen zorgen. Tot nu lijkt alles wat ze heeft genoemd me razend interessant.

‘Dat het jullie bekend zal voorkomen. Als kind hebben jullie vast weleens doktertje gespeeld.’ Mevrouw Andrews kijkt lachend de zaal rond. ‘Dat gaan we dit semester ook doen. De een speelt de rol van psycholoog, de ander die van patiënt. De psycholoog in het rollenspel krijgt het diagnostische gereedschap dat nodig is om de patiënt te onderzoeken en een gedetailleerd onderzoeksverslag op te stellen. De patiënt krijgt een psychologische stoornis

toegewezen die hij of zij dient te onderzoeken en vervolgens moet “naspelen”, bij gebrek aan een beter woord.’

‘Wat een genot,’ zegt Pax tegen mij. ‘Laat mij alsjeblieft de patiënt spelen.’

‘Waarom ga je ervan uit dat je dit samen met Demi gaat doen?’ wil TJ weten.

‘Jongens, iedereen maakt een kans bij mij.’

Andrews weet ons echter te verrassen. ‘Ik wijs jullie allemaal een partner toe op basis van de gealfabetiseerde lijst met studenten.’ Ze houdt een paar vellen papier omhoog. ‘Steek je hand op als ik je naam noem, dan weet je aan wie je bent gekoppeld. We beginnen met Ames en Adrin.’

Er gaan twee handen omhoog. Een meisje met knalpaars haar en een meisje met een petje van de Patriots.

‘Axelrod en Bailey.’

Er zitten zo’n honderd studenten in de zaal, maar Andrews verspilt geen tijd. Ze gaat zo snel door de lijst met namen heen dat we binnen de kortste keren bij de D zijn.

‘Davenport en Davis.’

Ik steek op hetzelfde moment mijn hand op als Hunter. Hij kijkt even mijn kant op en laat een snel lachje zien.

Naast me slaakt TJ een ontevreden zucht. ‘Wil je dat ik mijn achternaam officieel in Davidson verander om te voorkomen dat jij met die eikel moet samenwerken?’ fluistert hij.

Ik kijk hem lachend aan. ‘Ik overleef het wel.’

‘Grey en Guthrie,’ zegt Andrews.

‘Zeker weten?’ dringt TJ aan. ‘Als je het vraagt mag je vast wel van partner wisselen.’

‘Killington en Ladde.’

‘Het geeft niet, schat. Ik ken die jongen niet eens,’ zeg ik. ‘Jij bent degene die hem niet mag.’

‘Ik mag hem wel,’ verzucht Pax. ‘Ik wil doktertje met hem spelen.’

Maar dan klaart hij op omdat Andrews ‘Lawson en Ling’ zegt en Lawson een jongen met golvend bruin haar en een kaaklijn van heb ik jou daar blijkt te zijn.

‘Hij kan ermee door,’ mompelt Pax en ik onderdruk een lach.

‘In deze enveloppen,’ zegt Andrews met een gebaar naar een stapel oranje enveloppen op haar tafel, ‘zitten de instructies voor jullie opdracht. Na het college mag een van de partners een envelop meenemen. Jullie mogen zelf bepalen wie welke rol op zich neemt.’

Hunter draait zich om en wijst naar me, blijkbaar om aan te geven dat ik dat mag doen.

Ik rol met mijn ogen. Hij laat me nu al het leeuwendeel van het werk doen.

Zodra we allemaal aan een medestudent zijn gekoppeld begint Andrews met het college en ik maak zoveel aantekeningen dat ik schrijfkrimp krijg. Volgende keer moet ik mijn laptop meebrengen. Meestal maak ik liever aantekeningen met de hand, maar ze behandelt heel veel in heel weinig tijd.

Na het college loop ik naar voren om een envelop te pakken. Die voelt best zwaar aan. Dat jaagt sommige studenten misschien de stuipen op het lijf, maar ik kijk uit naar deze opdracht. Volgens mij kan ik daar echt mijn tanden in zetten, al is het samen met een sporter.

Over de sporter gesproken: die slentert met zijn rugzak over zijn brede schouder naar me toe. ‘Davis,’ luidt zijn begroeting.

‘Davenport.’

‘Zeg maar Hunter.’ Hij laat zijn blik langzaam van top tot teen over me heen gaan. Die blijft iets te lang rusten op mijn blote benen, die na een zomer in Miami nog steeds mooi bruin zijn.

‘Ik ben Demi.’ Ik zie dat Pax en TJ bij de deur op me staan te wachten.

‘Demi...’ zegt hij afwezig. Hij staat nog steeds naar mijn benen te kijken en slikt zichtbaar voordat hij zijn blik op mijn gezicht richt.

‘Ja, zo heet ik.’ Waarom staat hij zo heen en weer te schuifelen? Met toegeknepen ogen kijk ik naar zijn kruis. Heeft hij nou een erectie?

‘Demi,’ herhaalt hij.

‘Inderdaad.’ Ik kijk weer naar zijn kruis, dit keer met nadruk.

Hunter ziet me kijken en schiet in de lach. 'Jeetje, ik heb echt geen paal, hoor. Dat is gewoon mijn broek.'

'Ja ja.'

Hij brengt een hand naar zijn rits en drukt tegen de stof. De bolling in zijn broek lijkt inderdaad minder te worden. 'Nieuwe spijkerbroek,' zegt hij nukkig. 'Die zijn altijd een beetje stijf.'

'Stijf, zei je?'

'De stof. Zie je wel? Voel maar.'

Ik schiet in de lach. 'Ik ga echt niet je snikkel aanraken.'

'Dan mis je wat.' Hunter grijnst fijntjes.

'Jammer dan.' Ik steek de envelop omhoog. 'Wanneer zullen we afspreken om hieraan te beginnen?'

'Geen idee. Heb je vanavond tijd?'

Ik schud mijn hoofd. 'Nee, ik heb al een afspraak. Morgenavond?'

'Is goed. Waar en hoe laat?'

'Acht uur in het dispuutshuis van Theta Beta Nu?'

'Je bent een corphertje? Daar vind ik je helemaal geen type voor.'

Ik haal mijn schouders op. 'Nou, dat ben ik wel.'

Om eerlijk te zijn ben ik alleen maar lid geworden omdat ik geen zin had in een studentenflat te wonen. Mijn moeder heeft bij Theta gezeten, dus ik hoor al van jongs af aan dat ze daar de tijd van haar leven had. Waar zij was, was het feest, en dat is nog steeds zo.

'Tot morgenavond dan maar, Bambi,' zegt hij lizig, waarna hij ervandoor gaat.